

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 125.

Vydána dne 29. prosince 1921.

Obsah: (464.—469.) 464. Zákon o pohřbívání ohněm. — **465.** Zákon, kterým se povoluje zeizení několika pozemků města Frýdku. — **466.** Nařízení ku provedení zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 336 Sb. z. a n., jímž se mění některá ustanovení zákona o osobních daních přímých a stanoví se válečná přírážka k dani z příjmu za léta 1921 až 1923. — **467.** Nařízení, kterým se na základě čl. III. zákona ze dne 3. března 1921, č. 99 Sb. z. a n., částečně pozměňuje vládní nařízení ze dne 13. září 1920, č. 522 Sb. z. a n., upravující odpočivné a zaopatřovací požitky kancelářských úředníků obého pohlaví, po případě jejich pozůstalých. — **468.** Nařízení, jímž se prodlužuje a doplňuje nařízení ze dne 19. prosince 1919, č. 660 Sb. z. a n., o mimořádných opatřeních k ochraně peněžních ústavů. — **469.** Nařízení ku provedení zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 294 Sb. z. a n., jímž se mění některá ustanovení o přímých daních platných na Slovensku a v Podkarpatské Rusi a stanoví se válečná přírážka k dani důchodkové (z příjmu) za léta 1921 až 1923.

464.

Zákon ze dne 7. prosince 1921 o pohřbívání ohněm.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Pohřbívání ohněm je dovoleno, musí se však dít v ústavech pro spalování mrtvol (krematoriích), které byly schváleny úřadem (§ 3).

Těž je dovoleno zpopelňovati mrtvoly exhumované.

§ 2.

Pohřbívání ohněm může býti vládním nařízením uloženo za povinnost, jestliže se vyskytly zhoubné epidemie, nebo jestliže jiné případy životních pohrom činí pohřbívání ohněm žádoucím.

Podrobnosti o způsobu nuceného pohřbívání ohněm a úhradě nákladů tohoto pohřbívání budou stanoveny nařízením, jímž se povinnost takového pohřbívání ukládá.

§ 3.

Povolení ke zřízení a provozování krematorií uděluje politický úřad II. stolice.

§ 4.

Zřizovati krematoria a spalovati v nich mrtvoly vyhrazuje se obcím, aniž se tím mění

něco na zákonné povinnosti jejich zřizovati a udržovati hřbitovy.

Krematoria jsou povinna, pokud technicky stačí, přijímati ke spalování všechny mrtvoly, o jejichž spálení bylo žádáno, i odjinud dopravené.

Dozor na provozování krematorií přísluší politickým úřadům.

Při zřizování a provozování krematorií budiž vyhověno požadavkům hygienickým, technickým, bezpečnostním, estetickým, pietním, jakož i požadavkům s hlediska péče o památky.

Shledá-li úřad označený v § 3, že krematoria přestala těmto požadavkům vyhovovati, může odníti povolení k jejich provozování.

Podrobné předpisy formálního řízení o zřizování krematorií budou vydány nařízením obdobně podle zásad o ediktálním řízení při schvalování živnostenských provozoven. Také budou vydány vládním nařízením podrobné předpisy o provozování krematorií.

§ 5.

Rakve ke zpopelnění určené buďtež z měkkého dřeva nebo z tenkého zinkového plechu.

Při dopravě déle trvající budiž užito dřevěných rakví s vložkou ze zinkového plechu. Jinak platí všeobecné předpisy o převážení mrtvol.

V rakvi a na mrtvole nebudiž nic, co by překáželo spálení na popel.

Podrobné předpisy budou vydány nařízením.

§ 6.

Povolení ke spálení dává politický úřad první stolice místa úmrtí (místa exhumace, § 1, odst. 2.), při dopravě z ciziny úřad místa zpopelnění.

Stížnosti do rozhodnutí úřadu mohou se podávati písemně nebo telegraficky do 3 dnů po doručení výměru.

O stížnostech rozhoduje s konečnou platností politický úřad II. stolice. Vyřízení stáží se v době nejkratší.

Jak v době do pravoplatného vyřízení stížnosti naložiti s mrtvolou, rozhodne úřad (odst. 1.).

§ 7.

Povolení ke spálení buď uděleno, předložili se tyto listiny:

a) úmrtní list (potvrzení příslušného matričního úřadu o zápisu úmrtí do matriky zemřelých);

b) průkaz, že nebožtík přál si, aby byl zpopelněn, aneb aspoň, že nebyl odpůrce pohřbívání ohněm.

Jde-li o osoby nesvéprávné pro nedostatek věku, mladší 16 let, neb osoby zbavené svéprávnosti pro chorobu duševní, rozhoduje prohlášení jich zákonných zástupců o způsobu pohřbení.

c) Přesné vyjádření ošetřujícího lékaře (u osob vojenských, v činné službě zemřelých v místě posádky, vojenského lékaře) o vzniku a průběhu nemoci, hlavně však o příčině smrti, v němž musí býti výslovně uvedeno, zda jest či není podezření trestného činu, sebevraždy nebo nahodilé smrti nepřírozené; v případě takového podezření mimo to ještě průkazy předepsané v § 8.

Jde-li o případy § 8, pokud se na ně nevztahuje, co bylo pod c) uvedeno, třeba připojiti místo průkazu právě uvedeného (lit. c) toliko průkazy předepsané v § 8.

d) Vyjádření úředně ustanoveného ohledače mrtvol, a není-li jím lékař, vyjádření úředního lékaře (obvodního, obecního a pod., u osob vojenských v činné službě vojenského lékaře), na základě chorobopisu a ohledání mrtvol, že není podezření trestného činu.

Byl-li ustanovený ohledač mrtvol zároveň ošetřujícím lékařem zesnulého, provede ohledání jiný úřední lékař nebo jeho zástupce.

Konečně musí ten, kdo se domáhá povolení ke spálení, též ohlásiti žádost tu příslušnému policejnímu ředitelství (komisařství), jinak u velitele příslušné četnické stanice, při čemž o příslušnosti rozhoduje místo posledního trvalého pobytu nebožtíkova. Tyto orgány zjistí ihned podle znalosti osobních a rodinných poměrů nebožtíkových a po provedeném šetření, zda jest či není tu podezření trestného činu, a uvědomí o tom bez průtahu úřad povolovací (§ 6).

Před tímto uvědoměním nesmí býti dáno povolení ke spálení.

§ 8.

Nebyl-li zemřelý lékařsky ošetřován anebo byl-li sice ošetřován, ale není-li pro nepřekonatelnou překážku možno opatřiti vyjádření podle § 7, lit c), při náhlém úmrtí nebo při sebevraždě, nebo nastala-li smrt jinak způsobem nepřírozeným anebo není-li s určitostí zjištěna příčina smrti, může povolení k spálení uděleno býti jen na průkaz o provedené úřední pitvě (zdravotně-policejní, soudní).

Vyskytne-li se sebe menší podezření okolnostmi odůvodněné, že smrt vzešla z jakéhokoliv trestného činu, jakož i vzejde-li toto podezření při ohledání mrtvol, nebo při provádění zdravotně-policejní pitvy, lze pohřbení ohněm povolit jen, byla-li provedena soudní pitva, a bylo-li předloženo písemné svolení soudu.

§ 9.

U mrtvol přivážených z ciziny mohou býti dokumenty uvedené v § 7, lit. c), d), jakož i zjišťování podle tří posledních odstavců téhož paragrafu nahrazeny průvodním listem, jež vydá příslušný cizozemský úřad a v němž je výslovně potvrzeno, že úřad ten nečiní námitek proti pohřbení ohněm.

§ 10.

Mrtvol, jichž totožnost není řádně zjištěna, nesmějí býti spáleny.

§ 11.

Kdo projevil vůli býti pohřben ohněm (§ 7, lit. b), nesmí býti pohřben jinak, je-li vyhoveno všem zákonným podmínkám, a zanechal-li dostatečných prostředků k tomu potřebných nebo chce-li kdo jiný náklad ten uhraditi.

Toto ustanovení neplatí o osobách vojenských, zemřelých v poli po dobu války.

§ 12.

Exhumované mrtvoly smějí být spáleny, je-li vyhověno všem zákonným podmínkám o pohřbívání ohněm.

Jak a pokud má při tom býti vyhověno předpisům o úřední pitvě (§ 8), bude určeno nařízením.

§ 13.

V době spalování může vstup k místnosti, v níž se mrtvola spaluje, býti povolen, žádá-li se o to v zájmu vědeckém a nebožtík si toho výslovně nezakázal.

§ 14.

Popel budiž uschován v pevné kovové krabici, kterou dodá správa krematoria a kterou jest zaletovati, přesně označiti shodně se seznámem zpopelněných, vedeným správou krematoria, a opatřiti úřední závěrou.

Popelnice s popelem budtež ukládány na hřbitovech, v kolumbáriích nebo na jiných místech k tomu určených pod zemí nebo nad zemí. O ukládání popela z mrtvol na hřbitovech platí tytéž předpisy jako o pochovávání mrtvol na hřbitovech.

Nejsou-li místa, v nichž popelnice podle předchozího odstavce se ukládají, již schválena podle jiných předpisů, musí je předem schváliti politický úřad. Žádá-li se o takové schválení současně se žádostí za zřízení krematoria, uděluje povolení úřad, označený v § 3.

Na žádost pozůstalých může jim popelnice býti vydána k uschování, lze-li se nadíti, že uschování stane se způsobem důstojným. Povolení to se odejme, zjistí-li se, že nebylo této podmínce vyhověno.

Povolení uděluje i odnímá politický jakožto zdravotní úřad.

§ 15.

Správa krematoria je povinna vydati zvláštní řád a sazbu poplatků za jednotlivé úkony a jimi se řídit.

Řád i sazbu i případné změny schvaluje úřad, označený v § 3.

§ 16.

Prováděti tento zákon a rozhodovati v I. instanci náleží, pokud v zákoně není ustanovení odchýlných, politickým úřadům I. stolice.

O stížnostech rozhoduje politický úřad II. stolice. V poslední stolici, pokud není podle

zákona vyloučena (§ 6), rozhoduje ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

Rozhoduje-li v I. stolici politický úřad II. stolice, je konečnou odvolací stolicí ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy (§§ 3, 4, odst. 5.; § 14, odst. 3., 2. věta; § 15).

O řízení odvolacím a lhůtách k podání opravných prostředků platí jinak předpisy dosavadní, pokud v zákoně není odchylek (§ 6).

Odvolání nemá zpravidla účinku odkladného, s výjimkou záležitostí trestních.

Připouští-li však povaha věci odklad, může, vznikla-li by straně provedením rozhodnutí nenahraditelná škoda, úřad, jenž vydal rozhodnutí, výjimečně povolit straně si stěžující odklad výkonu rozhodnutí až do vyřízení stížnosti.

§ 17.

Pokud tento zákon mluví o úřadech politických, rozumějí se jimi na Slovensku a v Podkarpatské Rusi administrativní vrchnosti. Druhou instancí je na tomto území vždy župan, a to pokud jde o města s právem municipálním, župan župy, v jejímž obvodě město leží.

§ 18.

Přestupky tohoto zákona nebo nařízení, vydaných k jeho provedení, trestají se, pokud nejsou stíhány přísněji, úřady politickými, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi administrativními policejními vrchnostmi, a to pokutou od 20—1000 K anebo vězením (na Slovensku a Podkarpatské Rusi uzamčením) od 24 hodin do 6 neděl.

§ 19.

Kdo popel mrtvoly zneuctí, bude potrestán pro přečin vězením od jednoho týdne do 6 měsíců a peněžitým trestem od padesáti korun do jednoho tisíce korun, na jehož místě v případě nedobytnosti nastupuje trest vězení do 3 měsíců.

§ 20.

Kdo popel mrtvoly odejme z držení oprávněného bez jeho svolení nebo bez úředního povolení (§ 14, odst. 4.), nebo kdo úřední závěru popelnice zúmyslně poruší, bude trestán pro zločin žalářem od jednoho do pěti let. Vedle toho může býti uložen trest na penězích

od pěti set do desíti tisíc korun, na jehož místě v případě nedobytnosti nastupuje trest žaláře nepřesahující dobu jednoho roku.

§ 21.

Tento zákon nabývá účinnosti 2 měsíce po vyhlášení. Týmž dnem se zrušuje zákon ze dne 1. dubna 1919, čís. 180 Sb. z. a n., o fakultativním pohřbívání ohněm, jakož i prováděcí nařízení vlády republiky Československé ze dne 18. září 1919, čís. 517 Sb. z. a n.

§ 22.

Provedení tohoto zákona se ukládá ministru veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy ve shodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

465.

Zákon ze dne 9. prosince 1921,

kterým se povoluje zcizení několika pozemků města Frýdku.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Obci Frýdku se povoluje:

1. aby prodala pozemky č. kat. 1328 role, 1329/1 pastviny a 1329/2 hlinišť v katastrální obci Frýdku ve výměře 60 a 79 m² za kupní cenu 20.905 Kč Valentinu Vaškovi, mistru kamnářskému ve Frýdku,

2. aby prodala část pozemků č. kat. 1311 role v katastrální obci Frýdku ve výměře 5 a 29 m² za kupní cenu 5290 Kč Alfrédu Landsbergrovi a Terezii Landsbergrové, majitelům továrny ve Frýdku,

3. aby prodala dům čp. 261 ve Frýdku s pozemkem č. kat. 179 zahrada za cenu 71.000 Kč firmě J. Munk a synové ve Frýdku,

4. aby darovala pozemek č. kat. 664/1 role v katastrální obci Frýdku ve výměře 91 a 50 m² v ceně 18.300 Kč tělocvičné jednotě Sokol ve Frýdku.

§ 2.

Kupní ceny budiž použito podle ustanovení § 50 zemského zákona slezského ze dne 8. prosince 1869, čís. 4 ex 1870 (obecní statut).

§ 3.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provede jej ministr vnitra.

T. G. Masaryk v. r.

Dr. Beneš v. r.

Černý v. r.

466.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 1. prosince 1921

ku provedení zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 336 Sb. z. a n., jímž se mění některá ustanovení zákona o osobních daních přímých a stanoví se válečná přírážka k dani z příjmu za léta 1921 až 1923.

Podle zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 336 Sb. z. a n., se nařizuje:

Článek I.

K § 1.

K odst. 1.

Z ustanovení článku 1. zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 313 Sb. z. a n., platí pro berní léta 1921 až 1923 pouze berní sazba od stupně dvacátého až včetně do stupně třicátého pátého (§ 172, odst. 1., zákona o osobních daních). Všechna ostatní ustanovení tohoto článku byla šem 1 prováděného zákona pro zmíněná léta změněna.

K odst. 5. (§ 157, odst. 2., zák. o os. d.).

Výhoda tato vztahuje se pouze na druhého manžela a děti poplatníkovy, nikoliv též na ostatní členy domácnosti, na př. rodiče neb vnuky poplatníkovy, a vyžaduje pravidelné a trvalé spolupráce v hospodářském nebo výdělkovém podniku. Obstarávání domácnosti aneb jen příležitostné a časově omezené vypomáhání v podniku (na př. výpomoc při pilných pracích polních, pasení dobytka dětmi školou povinnými a pod.) neopravňuje k této výhodě.

K spolupracujícím členům domácnosti, na něž připadá třetina příjmu z podniku, nesmí býti přihlíženo při používání § 162, čís. 4., věta 2., a § 173, t. j. stravování dotčených členů rodiny nevčítá se mezi náklady provozovací a zůstanou tito členové bez povšimnutí při snížení berní sazby podle § 173.